

Inhoud

Voorwoord	- 9
De eerste keer op Curaçao	- 13
De officiële mededeling	- 19
Mijn eerste blog over de emigratie verscheen op 22 maart	- 25

2017

Maart	- 25
April	- 29
Mei	- 33
Juni	- 39
Juli	- 50
Augustus	- 59
September	- 71
Oktober	- 85
November	- 89
December	- 99

2018

Januari	- 113
Februari	- 152
Maart	- 178
April	- 201

Mei - 223
Juni - 244
Juli - 261
Augustus - 275
September - 288
Oktober - 298
November - 308
December - 313

2019

Januari - 324
Februari - 333
Maart - 342
April - 359
Mei - 375

Tuin aanpassen, waarom? - 379
Gladheid - 380
Dierenleed en vervuiling - 380
Als je op vakantie gaat naar curacao - 383
Als je gaat emigreren naar curacao - 386
Kriebelbeestjes - 390
Warmte en zon - 391
Alles kost plaka - 393
Het leven is vergankelijk - 394
Doe het voor jezelf - 394
Tot slot - 396

Voorwoord

De mensen die ons kennen, weten inmiddels dat bij ons alles net even anders gaat dan normaal of wat als normaal bevonden wordt. We beleven altijd wel wat bijzonders.

Er is altijd wel iets, niets gaat zoals gepland. Waar we bij anderen zien hoe processen gladjes kunnen verlopen, zo is dat bij ons nog niet gelukt. Misschien trekken we het aan, maar elke keer ben ik weer blij dat ik zo snel kan schakelen en improviseren. Hoe goed we dingen ook regelen of plannen van tevoren, het gaat altijd weer anders. Soms valt het ons gewoon niet eens meer op dat het zo is. Wij berusten nogal eens in een feit waar andere mensen helemaal van over de kook zouden raken. Dat dit avontuur, de emigratie, gladjes zou verlopen, dat geloofden we allerminst. Daarom hadden we een bedrijf in de arm genomen en daar zijn we nog elke dag dankbaar om. Wat een fijne ondersteuning was dat. Hij zat overal vol bovenop, waar wij soms zoiets hadden van; o ja, komt goed, daar had hij zoiets van: nee echt niet, dat moet zo en zo. Nou, ik kan je zeggen, dat was heerlijk en elke cent meer dan waard. Bij de afhandeling en toen we al eenmaal op ons plekje zaten, was er nog steeds back-up en nazorg. Helemaal top dus.

Al met al is het nog allemaal redelijk verlopen ondanks de vele uitdagingen en hoewel we hier en daar gewoon enorme pech hebben gehad met een aantal dingen.

Wij wonen met drie volwassenen en vier honden onder één dak. Victor, mijn moeder en ik samen met Delphi, Panda, Bobby en Dushi. Er moet altijd iemand thuis zijn voor twee honden die enorme verlatingsangst hebben. We hebben vierentwintig uur per dag dingen te managen omdat de honden elkaar niet allemaal even leuk vinden en we ook de zorg voor moeders hebben die in 2019 alweer tachtig jaar is geworden.

Veel plezier met lezen en wie weet kun je er iets voor jezelf uit halen. Meer geduld, meer begrip, meer compassie, meer geluk, meer ideeën ...

Het is geen roman, het is niet fictief, het is niet zakelijk geschreven, het is wel de waarheid, wel een ervaring om te delen, wel een stukje van mijn leven en zeker een mooie les om toch vooral positief te blijven kijken naar het leven, wat er ook gebeurt.

Ik heb bewust sommige dingen weggelaten over mijn werk hier en mij meer gericht op het verhaal van de emigratie en de belevenissen en ontdekkingen op Curaçao.

In het boek spreek ik regelmatig over de “Chef” (de Chevrolet), mijn fijne auto. Niet te verwarren met iets anders of iemand anders.

VOORWOORD

Ik noem mijn honden soms honden en soms bij naam.

Delphi is een kruising Mechelse Herder en Duitse Herder.

Panda is een kruising Border Collie en Herder.

Dushi is een dove, geheel witte Tibetaanse Terriër.

Bobby is een kruising met iets van een Lhasa Apso.

Ik heb een eigen bedrijf, een Kynologisch GedragsCentrum, oftewel een hondenschool en opleidingscentrum en ik geef opleidingen aan instructeurs. Op Curaçao is het nog maar de vraag of je daar iets mee kan - of wil. Je laat wat en je wint wat. Maar wat dat 'wat' is, daar kom je later pas achter.

De eerste keer op Curaçao

***Er zijn maar twee mogelijkheden: Je vindt Curaçao
geweldig of je vindt er geen zak aan. Er is geen tussenweg.***

In 2007 kwamen we voor het eerst op Curaçao om in een luxe hotel een tropische vakantie te vieren. Daar had ik een paar jaar voor gespaard, want zo'n verre vakantie kost wel wat centen en het leek me geweldig om een keer mee te maken. De eerste twee dagen dacht ik dat ik doodging. Dat is ook niet zo raar als je een Nederlands leeftempo aan wil houden op een tropisch eiland. Sowieso was de eerste dag wakker worden een desillusie. Ik opende de gordijnen van de hotelkamer met uitzicht op het strand en het hoosde echt van de regen. Ik had nog nooit eerder een tropische regenbui meegemaakt en zag mijn hele vakantie meteen in het water vallen. Er kwam voor mijn gevoel zoveel water naar beneden, dat ik dacht dat het strand binnen een uur weggevaagd zou zijn. Ik uitte een ijzelijke kreet en Victor, mijn man, schrok wakker. Met een huilerige stem zei ik: "Nou heb ik eindelijk van mijn gespaarde centjes een vakantie naar een tropisch eiland kunnen boeken en kijk, nou regent het echt niet normaal meer zo hard."

Terwijl ik dit schrijf moet ik er weer hartelijk om lachen. Want

ja, alles gaat hier in een ‘don’t worry, be happy’ tempo en het kan behoorlijk tekeer gaan qua regen.

Maar na twee dagen begon het kwartje te vallen en kwam er een enorme rust over me heen. Ik hoefde niks, mocht veel en genoot van elke minuut op het eiland. De mensen waren vriendelijk, het weer was eigenlijk wel heel erg lekker en we zaten natuurlijk in een prachtige omgeving. Het was zo enorm genieten, dat ik meteen besloot om het volgende jaar weer te gaan, maar dat ik dan het eiland echt wilde gaan verkennen. Dus alle centjes werden na die eerste, veel te korte, vakantie van negen dagen opzij gelegd om het jaar erop weer te kunnen gaan. En stiekem hadden we tegen elkaar al gezegd dat het ons best geweldig zou lijken om te emigreren naar zo’n eiland. Maar goed, bij een emigratie is het niet handig om over één nacht ijs (negen dagen luxe hotel) te gaan. Dat volgende jaar waren we weer terug, hadden we een appartement gehuurd aan de andere kant van het eiland en uiteraard een auto gehuurd. Ik ben iemand die graag overal wil kijken en de natuur en cultuur wil opsnuiven. We hebben ooit tijdens een vakantie op een all inclusive resort gezeten, maar daar werd ik enorm ongelukkig van. De hele dag eten en drinken en een entertainment-team dat de vakantie-gangers bezighoudt. Ik was destijds heel blij dat ik weer in het vliegtuig mocht stappen en dat is toch echt niks voor mij, want heimwee ken ik niet.

In 2008 zijn we in twee weken tijd het eiland over gereden, hebben allerlei dingen gezien, ontdekt en ervaren. Dat jaar was mijn

moeder mee op die vakantie. Mijn moeder woont sinds 2005 bij ons na het overlijden van mijn vader in 2004, dus die wilden we ook graag laten zien wat wij hadden gezien en wat we ervaren hadden. Ze genoot met volle teugen van het weer en het moois van het eiland. Het appartementje wat we gehuurd hadden, was wel een beetje te klein voor drie personen. We boekten meteen voor 2009 het grote appartement op dat complex en dan maar meteen voor drie weken. Want ja, twee weken was te kort. De dagen vliegen voorbij hier en die negen dagen het eerste jaar waren niet veel, maar twee weken was het ook net even niet.

Zo hebben we een aantal Curaçao-vakanties gehad in de loop der jaren, waarbij we zelfs op één vakantie de autoverhuurder hebben laten schrikken door in drie weken tijd drieëntwintig-honderd kilometer te rijden op een eiland van circa éénnzes-tig kilometer lang. Tijdens die ritten waren we op zoek naar het plekje waar wij ons het fijnst voelden. En steeds als we naar Banda Abou reden (de westkant van het eiland) kwamen we voor ons gevoel weer thuis. We waren het er in ieder geval over eens dat we voor Banda Abou zouden gaan, mochten we hier echt naartoe emigreren. Deze kant van het eiland is grotendeels van het jaar prachtig groen, behalve als het een tijd niet geregend heeft, dan is het grijs. Hier beleef je de natuur zonder met de buurman op schoot te zitten. Dat je bij wijze van spreken in je blote kont naar buiten kan stappen zonder bekeken te worden. Het eiland is eigenlijk in twee stukken verdeeld, Banda Ariba en Banda Abou. Soms ook Pariba en Pabou genaamd. Vanaf

ongeveer Grote Berg (halverwege het eiland) begint Banda Abou, hoewel de meningen daarover verdeeld zijn want de oorspronkelijke Banda Abou-enaren vinden namelijk dat het pas bij Daniel of zelfs bij Tera Korá begint.

Helaas konden we een aantal jaren niet op vakantie omdat ik na een zoveelste bedrijfsreorganisatie een carrièreswitch naar een eigen hondenschool had gemaakt en de inkomsten niet floeierden, maar vooral dienden om te herinvesteren. Eind 2015 begon het echter weer te kriebelen en boekten we een vakantie, wederom in het vertrouwde appartementencomplex, om even bij te tanken. We hadden al vijf jaar geen enkele vakantie gehad, omdat de financiën niet toereikend waren, dus toen we in 2016 onszelf installeerden met een biertje in een warme omarming van het eiland en het klimaat, viel er een last van mijn schouders en kwam er een rust over me heen. Mijn God, wat had ik dit gemist. We keken elkaar aan en vonden onszelf stom dat we nu pas weer hier zaten. Maar uiteindelijk was het wel goed geweest. We zaten namelijk met een heel ander gevoel op dat vakantieadres, dan dat we voorheen deden. We waren op werkvakantie en hadden snode plannen om toch weer eens te kijken of een emigratie mogelijk was. Ik zou tijdens deze vakantie vier workshops gaan geven, waarvan de volledige opbrengsten naar het goede doel zouden gaan. Dus onder het mom van een werkvakantie was deze reis een prachtige gelegenheid of excuus. Meteen dat jaar besloten we dan ook om de knoop door te hakken en onze krakkemikkige lichamen de welverdiende warmte te geven van Curaçao. We spraken af om deze vakantie, naast

de verplichtingen van de workshops, tv en radio optredens en andere afspraken, ons nog even wat toerist te voelen, voor zover dat nog mogelijk was. Terwijl de vakantievierende buurtjes bij de appartementen aan het feesten en alcohol aan het hijsen waren, bekooktoofden wij andere plannen. We namen een optie op een gewoon woonhuis in de wijk Grote Berg om daar in 2017 in het voorjaar de laatste ‘vakantie’ te vieren, alvorens te emigreren. Ook voor onszelf, omdat we dan gewoon tussen de bevolking zouden zitten en meer van het dagelijkse leven konden ervaren. We hadden alles voor de ‘laatste vakantie’ in 2017 al zowat geregeld toen we aan het einde van de vakantie in 2016 met het vliegtuig weer naar Nederland vertrokken.

Aan het einde van het jaar 2016 waren we druk bezig met het vinden van een goede makelaar. We hadden besloten om er echt helemaal voor te gaan, wat er ook gebeurde met de verkoop van het huis in Nederland. Gewoon in de verkoop zetten en het een jaar de tijd geven. Mochten we het niet verkopen voordat we vertrokken, dan zouden we het op een of andere manier wel gaan verhuren tot het alsnog verkocht kon worden. We hadden goede adviseurs in Nederland die ons enorm hebben geholpen met de financiële kant (die gelukkig gunstig uitpakte, anders hadden we de stap toch moeten uitstellen) en met de verkoop van ons huis. Het verhaal startte dus al eerder, maar vanaf dit punt vertellen mijn blogs en Facebookberichten het verhaal met hier en daar aanvullingen en uitbreidingen. Ik neem je graag mee in het soms bizarre verhaal dat “Emigratie naar Curaçao, een ervaring rijker” heet.

De officiële mededeling

Op 1 maart 2017 maakte ik het officieel bekend via mijn Facebookaccount dat we gingen emigreren en op 22 maart schreef ik uiteindelijk mijn eerste blog hierover, waardoor ik zelf ook werkelijk de schok voelde die het teweeg bracht. Want het publiekelijk uitspreken van je plannen is best heftig en zeker als het om een emigratie gaat, waarbij je zo'n achtduizend kilometer verderop gaat zitten. Met bijna vijfhonderd reacties op mijn bericht, dat ik alleen voor vrienden had gedeeld, was het een feit en kon ik voor mijn eigen gevoel er alleen nog maar voor gaan.

Mocht je ooit gaan emigreren, dit is echt je allereerste echte stap. De bekendmaking en er veel over gaan praten met iedereen. Het houdt je focus vast en het maakt je zelf ook meer bewust van waar je nou mee bezig bent. In het begin vroegen mensen waar we dan naartoe gingen emigreren en mijn antwoord was dan vaak zachtjes en verlegen. Omdat het toch een tropische bestemming betreft wat voor veel mensen een droombeeld betreft. Het geeft een andere lading om te zeggen dat je naar Curaçao gaat emigreren dan naar Frankrijk of Spanje. Vooral de afstand is een dingetje, maar ook dat het een tropisch eiland betreft. Een

paar maanden later kon ik het gewoon trots uitspreken.

De reacties waren voor het overgrote deel positief. Sommige mensen hebben bewondering, andere mensen vinden dat je groot gelijk hebt en er zijn altijd mensen die je vertellen er nog eens goed over na te denken. “Zou je dat nou wel doen, je bedrijf loopt nu zo goed hier, vind je dat niet zonde, ga je het niet missen, heb je er wel goed over nagedacht, ga je de seizoenen niet missen...” En dat laatste was nou juist een van de redenen om te vertrekken. Die verschrikkelijke kou tijdens de wintermaanden. De laatste jaren hadden we daar allebei enorme last van. Lichamelijk voelden we ons rond de tachtig en kwamen blauwbekkend terug van het trainingsveld om vervolgens nog amper warm te kunnen worden. Handen die je niet meer normaal kon bewegen, pijn in de rug, noem maar op. Dus NEE, wij gaan die seizoenen niet missen.

Maar mensen zijn gekke wezens, soms droop de afgunst eraf. “Ja, dat kan ik niet, want ...”

“Ja, maar jij gaat straks toch weg ...”, “Ja, maar jij zit straks lekker op een tropisch eiland ...”

En meer van dat soort teksten.

Het meest irritante vond ik, vooral in de stressperiodes, dat mensen zeiden: “Ach, daar lach je straks om als je er eenmaal zit, het is even doorbijten.”

Nou, ik kan je vertellen dat ik nog steeds niet kan lachen om bepaalde dingen. En dat even doorbijten ... Ik weet zeker dat er een hoop mensen al waren afgehaakt in het avontuur wat wij om de oren kregen.

Een opmerking als: “Je wilde avontuur, nou dat krijg je nu.” kan soms heel heftig binnen komen. Maar goed, positief als ik ben, wuif ik dat aan de kant en focus me vooral op de dingen die moeten gebeuren.

Je beseft ineens dat er mensen jaloers zijn. Dat ze je het misgunnen en je ziet vanzelf een schifting komen in de mensen die nog wel en die niet meer iets met je te maken willen hebben, om wat voor reden dan ook. En er zijn mensen die misbruik proberen te maken van de situatie. Bij het verkopen van wat spullen een slaatje eruit willen slaan en er vanuit gaan dat je het toch wel voor een lager bedrag weg doet, omdat je er vanaf wilt.

Er zijn mensen die heel vriendelijk in je gezicht zijn en achter je rug om andere dingen zeggen en doen.

Maar bij verandering hoort nu eenmaal een schoonmaakactie. Zowel van spullen, van mensen als van de eigen gedachten.

De grote reden voor onze emigratie was wel de gezondheid. Victor heeft fibromyalgie en ik artrose. De koude winters, de natte jaargetijden, de koude botten, het niet meer warm kunnen worden, stijfheid in de gewrichten bij het opstaan en nog wat ongemakken. Het waren voor ons de grootste beweegredenen om naar een plekje op de wereld te zoeken waar we minder last van ons lijf zouden hebben en waar we zelf ook zouden kunnen aarden.

Het was een lang proces voor ons om verschillende redenen. Er is één ding dat mij heel erg geholpen heeft: De website 'www.

dagenaftellen.nl'. Deze website hield me op de been en ik kon letterlijk de tijd zien verstrijken naar de emigratiedatum. Telkens als ik de computer opstartte, kwam deze site even naar boven.

We starten dit boek in maart 2017, met op 1 maart het onthullende Facebookbericht. Hier en daar heb ik de schrijfstijl voor dit boek wat aangepast en bijgesteld, maar in principe is dit wat er te lezen viel, zonder de smiley icoontjes. ;-)

1 MAART 2017

De knoop is doorgehakt! We gaan het doen ... Op de planning staat januari 2018 om te gaan emigreren naar Curaçao. Retespannend, maar zo gaaf. Iets wat al acht jaar in onze hoofden en harten speelt en waarvoor we iedere keer toch redenen vonden om het niet te doen. Die redenen hebben we opzij geschoven, opgelost en uitgesproken. "Volg je hart!" roep ik tegen de cursisten tijdens de opleidingen en nu gaan we het zelf doen. Er gaan veel dingen veranderen en we zien het niet als oplossing, maar als aanvulling. Het zal in het begin wellicht niet makkelijk zijn, maar iets wat al zo lang in onze harten meegedragen wordt, daar gaan we nu realiteit van gaan maken. Het wordt een flinke onderneming en daar gaan we voor, nu we het nog kunnen doen. De aankomende maanden staan in het teken van opruimen, huis verkopen, spullen verkopen die we niet meenemen en allerlei zaken gaan regelen. Eén van de eerste stappen is deze mededeling, die we ook al spannend vinden. En waarschijnlijk

DE OFFICIËLE MEDEDELING

zal het voor een aantal mensen geen verrassing zijn. Wij tellen nog tien maanden af tot we Ayo kunnen zeggen tegen Nederland en Bon Biní kunnen horen op dushi Curaçao.

Nou, dat was een hele stap kan ik je vertellen. Bijna vijfhonderd reacties op deze post. Reacties als Wow!, spannend, gaaf, follow your heart, follow your dream, etc. Dat deed wel wat met me. Ik kreeg nog even een gevoel dat het een grapje van mezelf was om deze post te plaatsen, maar nu ging het toch echt gebeuren.

Op 21 maart stond ons huis online te koop. Het is ontzettend raar om je eigen huis zo te zien staan, openbaar, voor iedereen te kijk en met het idee dat het straks niet meer van jou is. Dat je ook niet meer zo even langs kan rijden.

Mijn eerste blog over de emigratie verscheen op 22 maart

22 MAART 2017

Op een dag word je wakker en zeg je tegen jezelf nu is het klaar, we gaan het gewoon doen. Al jaren dromen we van emigratie naar Curaçao maar we deden we het niet. Wat dan? Wachten tot we versleten zijn en het misschien helemaal niet meer kan?

In 2008 besloten we al dat we naar Curaçao zouden gaan emigreren. We stonden ook op het punt om dat direct te gaan doen. We hadden twijfel, zagen problemen en vroegen ons af “wat gaan we daar dan doen en hoe moet het dan allemaal”. Dat zat wel even in de weg. Een hoop beren op de weg die ons ook door anderen aangepraat werden. Hoe ga je dat dan doen? Heb je daar wel werk? En wat nou als het niet gaat en je moet terug?

Op die ochtend dat ik wakker werd, krakkemikkig mezelf uit bed worstelde en het ijskoud had, zei ik tegen mezelf ... NOU EN!!!

Er zijn genoeg mensen voor wie het wel werkt, waarom voor ons dan niet. Moet ik terug (wat niet in de planning staat overigens) dan heb ik het in ieder geval gedaan en ervaren en kunnen ze me dat nooit meer afnemen. Zo zwaai ik alle beren uit met een geruite theedoek.

Nee, ik romantiseer het beeld niet. Het is niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Natuurlijk zal er brood op de plank moeten komen en wordt het daar niet gratis verstrekt.

Voor ons speelt een stukje gezondheid ook nog mee. Elke dag opstaan met pijn, waarvan je als het warm is een heel stuk minder last hebt. Een winterdip van zes maanden hebben vanwege de donkere dagen en de kou. Pijn in de gewrichten van de kou hebben.

Dus het is klaar, we gaan aan onszelf denken. Aan onze lijven en gezondheid. Mochten we dan niet al te oud worden, dan hebben we het maar gehad. Mochten we juist heel oud worden, dan hebben we lange tijd iets moois om op terug te kijken.

Je komt op zo'n leeftijd dat mensen bij bosjes veel te vroeg dood gaan, familiebanden versleten zijn en vrienden geen vrienden blijken te zijn. Deels heeft dat ook met mijn werk te maken, want tachtig uur is best veel tijd per week, maar ik hou ervan en doe het omdat ik het leuk vind. Hoewel het 's winters echt wel minder leuk is in de kou. In het jaar dat "Sarah" gezien wordt, is dat in mijn optiek een prachtig omslagpunt van het leven. Dus de

agenda gepakt, gekeken wat wijsheid is qua bedrijf en een datum geprikt. Half januari 2018. Dan kan ik nog netjes een en ander afronden en geeft het voldoende tijd om nog van alles te regelen.

Dan plaats je op Facebook een aankondiging, die je zelf ook even met de neus op de harde feiten drukt. Ja, dan slaap je een aantal nachten heel slecht, zie je weer allerlei beren op bezoek komen en er slaan weer twijfels toe. Hup de geruite theedoek erbij en zwaaien maar. Nee, klaar, je wil dit al zo lang, ga het nou doen! Ga op een andere manier van het leven genieten!

Hoe kun je dan weer op de rit komen, nou heel eenvoudig ... Afspraken maken met mensen, waardoor er voortgang komt in de situatie. Dan met veel mensen praten in de omgeving. Een ouderwets aantekeningenboek openen en daarin lijstjes maken, belangrijke zaken opschrijven, plaatjes plakken en ideeën vermelden. Telefoontje naar en een afspraak ingepland met een bedrijf, dat mensen ondersteunt met raad en daad met betrekking tot de emigratie naar Curaçao. Uitzoeken welk verhuisbedrijf het meest geschikt is, berekenen wat er financieel nodig is en alvast op sites gaan kijken naar huizen. Ga je huren of kopen? Eerst maar eens huren denken wij. Voor Antilliaanse begrippen ben ik hier natuurlijk veel te vroeg mee bezig, maar gezien het feit dat ik een eigen bedrijf heb, valt dat reuze mee. Ik wil toch wel eerst een aantal dingen goed afronden. Al is het maar voor mijn eigen gemoedsrust.

Er worden diverse to-do-lijstjes gemaakt. De eerste is er eentje met de titel: “nog twaalf maanden te gaan.” Deze is inmiddels afgetikt. De volgende lijst is de lijst met de titel: “nog zes maanden te gaan.” Daarop staat onder andere: opruimen thuis, weggoeien/weggeven/verkopen van spullen die we zeker niet mee gaan nemen en dan enorm schrikken van alle rotzooi die je de afgelopen jaren je huis binnen hebt gebracht. Ongelooflijk wat een mens een troep kan verzamelen. Alles wat we twee jaar niet hebben bekeken gaat weg. Sommige dingen niet, want die kunnen nog wel eens handig zijn als we daar zitten. Opruimen zorgt voor ruimte in het hoofd.

Het huis in de verkoop gezet. Dat is ook een dingetje. Vrijdag wordt het bord geplaatst en dan zie je elke dag hoe definitief het is. Het enige waar ik enorm tegenop zie, is de verhuizing zelf. Alle spullen in een container en die heb je dan een aantal weken niet tot je beschikking. De honden en een moeder die slecht ter been is meeverhuizen. Door mijn hoofd schiet de gedachte dat het nog een hele onderneming gaat worden. Ik zie op tegen die ene dag in januari 2018 dat we alles en iedereen naar Schiphol rijden, de stress aldaar en dat alles op Hato weer uit het vliegtuig moet komen. Ach het is maar één dag stress, dus daar moet overheen te komen zijn.

We hebben een extra vakantie een half jaar van te voren ingepland, waar we in een huis in een woonwijk gaan verblijven voor een paar weken, zodat we daar aan kunnen wennen. Het leven

APRIL 2017

op een resort of in een hotel is heel anders dan gewoon tussen de werkende mensen in. Tijdens deze weken gaan we kijken en beslissen of we bepaalde spullen meeverhuizen of juist niet. We gaan afspraken maken met makelaars en huizen bezichtigen. We gaan natuurlijk ook afspreken met een aantal leuke mensen die we al kennen daar. Het is tenslotte nog wel een vakantie.

Nog ruim tien maanden te gaan. Spannend! Retespannend! Maar ik kan eigenlijk al niet meer wachten.

De emigratie heeft dus wel wat voeten in de aarde met een moeder van bijna tachtig en de vier honden. Een goede planning is dan wel noodzakelijk. Maar in die planning had ik nog geen rekening gehouden met een supersnelle verkoop van het huis... binnen twee weken... waar ga je dan naartoe voor de laatste paar maanden? Hoe gaat dat met je spullen? Alles twee keer verhuizen of een deel ervan? De kopers willen niet tot januari wachten, die willen er al met de zomer in. Hoe ga ik dat in godsnaam regelen? Wat voor impact gaat dit hebben?

5 APRIL 2017

Nog negen maanden te gaan!

Het zonnetje schijnt en alles gaat in een stroomversnelling. Half maart werden de foto's gemaakt van ons huis, een kleine week later stond hij online bij de makelaar. Slechts twee bezichtigingen gehad en nu twee weken later is het huis verkocht. Bizar en

fantastisch tegelijk. Nog wel even een aantal weken wachten in verband met de financiering, maar daar is alle vertrouwen in. En dan is er afgesproken dat wij in augustus uit ons huis gaan. Het huis waar we twaalf jaar heerlijk hebben gewoond. Het vooruitzicht is geweldig. Hoewel ... we hebben nog wel een uitdaging om voor zes maanden een huis te huren in Nederland voordat we officieel vertrekken. Dat wordt als een malle het hele proces versnellen. Eerder dan gedacht de grote opruiming te gaan doen en spullen te verkopen, weg te geven of weg te gooien. Enigszins in paniek en met een kloppend hart (gelukkig nog wel) gaat je brein met je op de loop. We moeten nog dit en hoe doen we dat. Met vier honden is het best een uitdaging, niet iedereen zit op huisdieren te wachten die een huis verhuurt en de honden zes maanden in een pension is een financiële aderlating.

Gelukkig kan ik bij een paar mensen terecht om mijn verhaal te vertellen en onrust te uiten, waarvoor mijn enorme dank. Ook de emigratiespecialist is geweldig in dit verhaal. Hij heeft mij vandaag weer gerust gesteld over een aantal (voor mij) onzekerheden en dat is super fijn. Zo heerlijk om met een relaxte persoon dit te kunnen bespreken. Ik plan altijd alles ver vooruit en dan is het best lastig als je moet wachten om zaken te regelen. Ik ben er veel te vroeg bij en helemaal naar Antilliaanse begrippen.

Zo ook kijken naar een tijdelijk huurhuis in Nederland, waar ik al meteen mee begon natuurlijk. Bellen en dan te horen krijgen dat dit pas over een paar maanden zin heeft. Pffff ... als je van